

Kirkeblad

FOR VÆRØY OG RØST

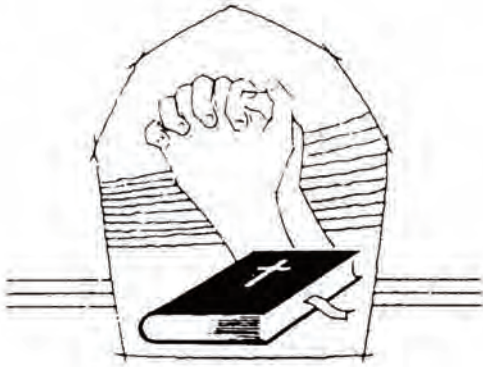

NR. 4

DESEMBER 2009

53.ÅRG.

Julebesøk... ?

Jeg forbinder jul med å gi rom for hverandre. Jeg forbinder jul med å gå på besøk. Å stå utenfor i mørke. Se døra gå opp og lukkes inn i varmen. Riste av oss surt regn og mørke eller stampe snø og vinterkulde av oss.

Inn i varmen. Gåbortklær og duft av god mat. Hender som tas og ansikter som ser hverandre. La ikke denne juleskikken gå fra oss! Lukke hverandre inn i varmen. Gå på besøk - og få besøk. Gi hverandre en fest og ha tid til å døse sammen. Og leke. Og synge. Likevel vet vi at det som er best for noen, er nettopp det andre

gruer for: Å bli holdt utenfor fellesskapet. Ikke ha noen som kommer på besøk. Å ikke ha noen å besøke. La det bli færrest mulig av dem som har grunn til å grue seg for det denne jula. La oss åpne dørene. Og la oss vente åpne dører når vi banker på. Jeg forbinder jul med å gi rom for hverandre. Jeg forbinder jul med å gi rom for Gud. Kirkesjenerte nordboere har en grunn til å gå på kirkebesøk. Åpne litt for lengsler om Gud og la Gud få slippe til. Fortsett med det: Å åpne for livets viktigste spørsmål. Slippe barnetroen inn igjen. Men hvorfor bare la det være et besøk? Det er en dårlig investering å pakke Gud bort med julepynten. Jesus kom for noe mer enn et kort årlig julebesøk. "Han tok bolig iblant oss". Slik skriver Johannes. Han vil bo midt i livet ditt. La det bli mer enn et besøk. La han få fast adresse hos deg. Da har du noe som holder i liv og død. Da har du en som holder deg i liv og død.

Vi har hentet juledandakten fra tidligere biskop Øystein og fra Kirkebladets desemberutgave 1993.

Konfirmantene i Værøy kirke for 50 år siden

Bak fra venstre: Dick Håndstad, Jan Løkås, Odd Hardy, Kjell Arntsen,
Arnulf Nicolaisen, Frits Eivind Kristiansen

Jorun Jakobsen, Judit Andreassen, ? Blomseth, Solfrid Torstensen,
Frida Håndstad, Ann Marit Evensgaard, Liv Mary Nilsen

Erun Torstensen, Bjørg Pedersen, Sollaug Mathisen, Lillian Søraa,
Sylvi Nicolaisen, Grete Bensvik, Janne Sneve

Valg av nytt Menighetsråd på Værøy

Valget av nytt Menighetsråd på Værøy fant sted 14. september 2009 og hadde følgende utfall:

Medlemmer:

Arild Johan Jenssen, 69 år
Randi Kristin Christensen, 48 år
Inghild Marianne Thomassen, 49 år
Trine Bensvik, 38 år
Odd Asmund Hartvig Hardy, 64 år
Annie Johanne Johnsen, 69 år

Varamedlemmer:

Elfrid Doris Johansen, 61 år

Elin Olaussen, 36 år
Anita Hardy, 45 år
Randi Andreassen, 45 år
Marion Oddbjørg Rønning, 69 år

Det var i alt 466 stemmeberettigede i Værøy. Det ble avgitt 148 stemmer som gir en valgdeltakelse på 32 %. Det var ingen under 18 år som avga stemme. 90 av stemmesedlene var det gjort rettelser på – 58 stemmesedler var urettet.

Som ny leder ble Arild Jensen valgt. Inghild Thomassen ble ny nestleder.

En julefortelling i alabast

Dag Sørli

I altertavla i den gamle kirka på Nordland er det innfelt fire alabastrelieffer. Det er fint håndverk, laget i Nottingham i England rundt 1430. Et av feltene handler om julens budskap. Relieffene er bare 42 cm høye, men har en utrolig detaljrikdom.

Før folk kunne lese, tjente kirkekunsten som en slags billedbok som kunne synliggjøre og konkretisere prestens noe høytflygende og til dels langtrukne prekener.

I dag kan folk lese, og nøyer seg med å konstatere at relieffene er ”pene”. Tidligere tiders kirkegjengere hadde et langt mer personlig forhold til de små kunstverkene. De studerte relieffene, snakket om dem og diskuterte det de så – med utgangspunkt i det presten hadde fortalt. På Værøy var det i de tider ikke mye bildende kunst, men når de studerte relieffet kunne kirkegjengerne ved selvsyn oppleve og se Maria, barnet og de hellige tre konger – en av dem skulle til og med være mørkhudet.

Det er en selvfølge at Maria og Jesusbarnet er hovedmotivet i relieffet som handler om jula. Relieffet består av seks personer, en okse og et esel. Jesusbarnet

sitter på Marias fang. Bakenfor Maria og barnet finner vi de hellige tre konger. I nedre venstre hjørne sitter Josef og ved siden av han ser man hodet til oxen og eselet som spiser fra en krybbe.

Maria har langt, stritt hår og glorie omkring hodet. Det kan virke som hun er kledd i en slags kjole. Jesusbarnet sitter på morens fang. Underkroppen er vendt mot betrakter, men overkroppen og hode dreies mot en av kongene til høyre. Han mottar gaven med sin venstre hånd og gjør en velsignelsegest med den høyre. Barnet har bølget hår. Kongen kneler ved Marias føtter, Med sin venstre hånd letter han på kronen, og med sin høyre avleverer han gaven til Jesusbarnet. (I dag er både armen og gaven borte.) Kongen har stritt hår og stritt, spaltet skjegg. Bak han står nok en konge. Han har krone på hodet og kort, bølget hår, men ikke skjegg. Han holder et kalkformet kar i handa. Bak han finner vi den tredje kongen. Han holder en kisteformet eske i venstre hand. Han har krone på hodet, hår og skjegg er krøllete og relativt kort. Skjegget er spaltet. Hode og blikket er vendt nedover mot gaven som blir overlevert Jesusbarnet.

Josef finner du i nedre venstre hjørne. Han støtter overkroppen og venstre hand på en stav, mens høyre hand hviler på høyre kne. Han har langt, stritt hår og skjegg.

En gang var figurene malt – noe av malingen kan man fortsatt se antydninger til. Det er klart at dette var staselig kunst i en

verden der folk flest hadde nok med å livberge seg og sine. Figurene og relieffene har nok gitt grobunn for den gode samtale og gitt liv til fortellingene fra Bibelhistorien og dermed gjort det lettere for Værøyværingene å huske julens budskap.

Det er utrolig hva et lite relieff på vel 40 centimeter kan fortelle.

Festa del baccala i Sandrigo

Arnfinn Ellingsen

Årets tørrfiskfestival i Sandrigo ble en suksess for både arrangører og gjester. Festivalen ble gjennomført i strålende vær og med et gjennomtenkt og solid innhold. Som vanlig var vi mange fra Røst. Til sammen deltok nærmere 60 røstværing i Sandrigo disse festivaldagene.

Også Tørrfiskforum la sitt møte til Sandrigo denne gangen og forsterket tørrfiskinntrykket under festivalen. Særlig hyggelig var det at flere par og enkeltpersoner fra Værøy deltok i Sandrigo. Det er alltid en styrke å ha blide og trivelige folk rundt seg på slike arrangementer.

Det holder på å bli en tradisjon at 9. og 10. klasse drar til Sandrigo annet hvert år.

I år deltok 21 elever og 4 reiseledere. Det var lagt opp eget program for elevene med blant annet fotballkamp og dagstur til Venezia, en helt spesiell by som virkelig er verdt et besøk.

Slik det pleier å være, ble vi invitert med på spennende turer til nabobyer og en vingård. Det ble servert velsmakende lunsjer i æverdige omgivelser samtidig som vi fikk innblikk i historie og tradisjoner.

På tur til Sandrigo benyttet noen av oss anledningen til å besøke hjemstedet til Paolo Querini og andre ekte Querinier. De bor i en herskapsbolig fra 1600-tallet i kommunen Prata di Pordenone. Her ble vi invitert til rådhuset og fikk en særdeles fin mottakelse med underholdning og

Fra vårt besøk i Prata, hos Paolo Querini. Det er Tor-Arne, Arnfinn, Alessandro Querini, en niese og Paolo Querini.

Foto: Tove Andreassen

tørrfiskretter laget på gamle, lokale oppskrifter. På Pietro Querinis opprinnelige tur til Flandern hadde han med betydelige mengder Malvsiervin. Denne gikk naturligvis tapt i forliset. Vi fikk imidlertid smake vår tids produksjon av samme type vin hos Paolo og Alessandro Querini.

Vi kan nok regne med besøk på Røst av flere fra Querinifamilien i årene som kommer.

Vi setter alltid pris på å møte gamle

venner etter mange års vennsforbindelse. Noen av disse er jevnlig på Røst. Og vi blir mottatt som om vi har en annen status enn en liten holme langt ut i havet skulle tilsi. Det varmer alltid.

Et av spenningsmomentene er alltid om noen fra Røst skal bli slått til riddere av lauget "Tørrfiskens brorskap" – "Confraternita del baccala". Det skjedde også i år: Olaf Pedersen d.y. og Tove Andreassen ble høytidelig innlemmet i brorskapet til stor jubel fra Sandrigos innbyggere og oss som gjester.

Her er de heldige elevene i 9. og 10.klasse som fikk tur til Sandrigo i år. Tom Eirik Mikalsen var også med, men var ikke til stede da bildet ble tatt.

Foto: Tove Andreassen

Det ble mye tørrfisk og mye Røst under festivalen i Sandrigo. Vi tror og håper at denne oppmerksomheten skal være til fordel for vårt levebrød og de mange

aktørene i næringslivet. Gjør det det, er dette en klar investering både økonomisk og menneskelig i vår felles framtid.

KULTURSKATT

Første bind av bygdebok for Værøy – "Øyfolket 1" – har vært utsolgt i flere tiår. Nå har kommunen trykt et nytt opplag av boka. Boka kan du bestille fra kulturkontoret på Værøy – telefon 75 42 06 08 eller 75 42 06 00.

Julesjokolade fra Værøy

Magnus Eilertsen

I fjor startet Jeanette Johansen prøveproduksjon av sjokolade i den nedlagte flyplassen på Værøy. I dag går Lofoten Sjokolade så det suser. Og juletider betyr stor etterspørsel etter de edle Lofotkonfektene.

– Jeg har lenge drømt om å starte opp med produksjon av luksussjokolade, forteller Jeanette Johansen i det gamle

flytårnet på Nordland. Da jeg var 15 år startet jeg egen kiosk på hjemstedet mitt, Senja. Sjokolade har alltid fascinert meg, og som ungdom bestilte jeg en del luksuskonfekt fra Belgia. Jeg smakte meg fram, og for tre-fire år siden tok jeg noen kurs som gav meg en innføring i sjokoladekunstenes regler.

Egentlig skulle Jeanette etablere

Jeanette Johansen i sjokoladeutsalget på den nedlagte flyplassen på Nordland. Produksjonen av de mørke hemmelighetene foregår også i den pensjonerte lufthavna.

Foto: Magnus Eilertsen

sjokoladefabrikken sin i Svolvær, men så traff hun Værøyværingen Remi Johansen, og da meldte hun flytting til Værøy. Slik ble det til at fabrikken ble etablert på den nedlagte lufthavna, som Remi kjøpte for noen år tilbake.

– Til produksjonen benytter jeg råsjokolade fra Italia, ikke fra Belgia. Det er jo litt spesielt, med tanke på at vi eksporterer så mye tørrfisk nettopp til italienerne, smiler Jeanette. Jeg bruker egenkomponerte oppskrifter til konfekten, hver eneste bit er håndlaget og jeg lar meg inspirere av den mektige naturen her på nordsiden av Værøy. Noen konfekter/emballasjer er utformet som tørrfisk, andre som lundefugl og havørn. Jeg

bruker mye tid på emballasjen til produktene, det skal være litt eksklusivt og ekstraordinært. Dette er ikke produkter som skal masseproduseres, understreker Jeanette. Noe av konseptet er nemlig at markedet ikke skal overøses av Lofoten Sjokolade.

– Jeg har leveringsavtaler med fire hoteller, forteller Jeanette. Og så har jeg utsalg både i Svolvær og på Leknes, samt her på flyplassen på Værøy. I sommer har det vært stor pågang både fra turister og lokalbefolkning. I år som i fjor regner jeg med at det kommer til å gå en hel del sjokolade til jul, både som julepresanger og som julegodt, avrunder hun.

Julefeiring

Hans-Arne Hansen

”Julekveld på Hawaii”, var en populær melodi på ønskekonserten mange ti-år tilbake. Og en og annen kunne vel drømme seg bort til noe varmere og mer behagelig enn det nord-norske ”juleklima.”

Sjøl har jeg prøvd å feire høytiden omtrent så stikk motsatt det går an å komme på denne kloden – på Svalbard.

Hvordan lar nå julebudskapet seg omplante fra et adskillig varmere klima enn der det opprinnelig foregikk, og opptil arktiske forhold med mørke og snø,

blottet for Betlehemsstjerne, hyrder på marken, de vise menn og det hele?

I Svalbard kirke henger et fantastisk bilde, malt av stedlige barnehageunger med nettopp julebudskapet som motiv. Der er Josef, Maria og Jesusbarnet i stallen.

Der er gjetere og vise menn.

Full pakke! Men – fjellene bak stallen er til forveksling lik Hjørthavnfjellene rett over fjorden, og de mannlige

”deltakerne” i bildet er uomtvistelig iført scooterdresser.

Ja, Josef endatil i hjelm.

Så, for de aller minste er det tydeligvis ikke noe problem å flytte denne historia til tjue grader minus og total mørke døgnet rundt.

Så burde det ikke være det for oss voksne heller.

Og bortsett fra noen grader og litt mørke arter ikke julefeiringa i Longyearbyen seg særlig annerledes enn her heime.

Jo, forresten, på et par punkter.:

Julemesse i kirka trekker så mye folk at den foregår i to omganger, kl.11.00 og kl. 14.00.

Og – byens spisesteder holder ÅPENT, slik at de av oss, og vi er mange, som ikke gidder steiklukt og pinnekjøttos i tillegg til alt annet som skal i mål denne

travle dagen, vi bestiller familiejulemiddag på et spisested og kommer til veldekket bord etter kirkegangen.

Og etterpå, mette og fornøyde, rusler vi hjem til ryddig, julepyntet hus uten skittenkopper med for eksempel størknet ribbefett på.

Vi koser oss rundt kaffebordet, ser de samme kjente juleprogrammene på TV, trekker ut tida slik at de yngste får litt av den åndeløse spenninga som hører kvelden til før PAKKENE!

Ute blinker kanskje stjernene og lysene fra byen og skaper julestemning så god som noen.

Og vi kan ønske hverandre ”God Jul.”

Årets førsteklasse på Værøy var på kun 4 elever. Det var Selma Andreassen, Hilde Torstensen, Robin Andorsen og Nicolai Nylend.

Foto: Rolf Helge Skavhaug

Redningsdåd utenfor Værøy

Dag Sørli

På nettauksjon var det lagt ut et postkort med følgende beskrivelse: ”Redningsdåd utenfor Værøy”. Det virket interessant – og da kortet kom til Værøy oppdaget jeg at det var Redningsselskapet som var utgiver. Det spesielle postkortet handlet ganske riktig om en redningsdåd utenfor Værøy. Historien bak fant jeg i Redningsselskapets jubileumsskrift fra 1966.

Historien går tilbake til en uværsdag i 1919 og det er føreren av R/S «Nordland» som forteller historien:

”Det var 2. april. Været var stille da skøyta kastet loss, men barometeret hadde falt sterkt om natten og jeg frarådet utror. Det ble ikke tatt hensyn til, alle fortsatte. Men vi var ikke mer enn kommet klar alle skjær før snøtjukket kom. Mens vi holdt på å reve, brøt stormen løs fra nordvest med styrke som om alt skulle brekkes ned. Vi måtte ta inn et rev til og begynte å se etter båtene. Med vindstyrken og den intense snøkoven risikerte vi meget, for vi kunne ikke se lengre enn skøytebredden, og kunne ha seilt rett på båtene tross god utkikk.

Det gikk godt til vi anså det nytteløst å lete lenger, og skøyta ble lagt vestover. Ikke lenge etter traff vi på en båt med 4

mann som ble tatt på slep. Vi fortsatte i samme retning enda en tid, men vendte til slutt, da vi ikke torde seile vestover lenger for alle grunnene der. Da vi vendte, kom vi over enda en båt med 4 mann som ble tatt på slep.

Det lettet litt i været da, og det var på høy tid: et par skøytelengder framme frådet et stort brått, som vi uten tvil ville ha seilt over, om det ikke hadde letnet! Som vi holdt av for dette grunnbråttet, så vi en båt med 3 mann litt i le og fikk også dem med oss.

Alle vi hadde fått ombord, var meget medtatt, og vi måtte til lands med dem. Vinden var ujevn og forferdelig sterk i rokkbøyene, så vi våget ikke å gå inn på den smale vågen, men heldigvis lå en kraftig motorbåt tett i le av fyret, som tok de tre båtene med inn.

Vi var dermed klar til en ny tur og lenset ut en antatt distanse for å krysse tilbake mot land igjen. Klokka var nå blitt 4 ettermiddag, og storm og snøtjukke var like sterke. Straks etter lå to båter rett forut, og det var i siste liten at vi ikke seilte over dem, men vi klarte det. Sleperen falt rett opp i båtene, men karene i den første var så medtatt at de

Det gamle postkortet forteller dramatisk historie fra Vestfjorden.

ikke engang greide å sette fast, så et par av skøytefolkene måtte hoppe ned til dem og hjelpe dem ombord til oss. I flere timer hadde de ikke kunnet røre en åre, og båten var halv av issørpe og snø. To av dem måtte bæres ned i kahytten. De 4 i den andre var heldigvis noe bedre, og med båtene på slep og 8 mann ombord hos oss, bar det innover.

Nå hadde vinden forandret seg noe, så vi kom helt inn på havna, men vi måtte ligge og bakke til det kom folk ut og hjalp båtene videre i fortøyningene. Folkene var ennå så medtatt at de ikke

kunne gjøre noe, og noen måtte bæres på sykehuset.

For tredje gang seilte vi ut, og da vi var passe langt ute, letnet og løyde det så vi kunne se langt. Etter å ha seilt i alle retninger uten å ha funnet flere, var vi i havn kl. 11 om kvelden».

Denne ene dagen ble 19 mann i fem båter reddet!”

Skyskraperne tårnet over oss i Singapore, et av verdens mest moderne land.
Her fra Clarkes Quay helt nede i sentrum.

Foto: underveis.net

Hjemreisen alene

Rune Kr. Ellingsen

SINGAPORE: Etter en del om og men er det nå klart at Rune må fullføre jordomseilingen alene. Det betyr ekstra arbeid og økt risiko, men først og fremst er det trist for makker Finn Olav, som ikke maktet å gjennomføre.

Jeg befinner meg i skrivende stund fortsatt i Singapore, og har nå fått smurfet riggen og laget masse reportasjer til

norske aviser og blader. Singapore er et av verdens mest moderne land, og det har vært godt å være her en stund. Det norske miljøet er stort, og jeg har hatt det veldig hyggelig.

Phuket

Nå venter jeg bare på at monsunen skal dreie østlig, før jeg kan sette over det Indiske hav fra Phuket. Dette skjer i be-

gynnelsen av januar, og jeg må derfor vente til da. Jeg vurderer å reise hjem til Røst og feire jul der sammen med min niese og den nærmeste familie, og legge båten i Phuket. Jeg tror at jeg har bestemt meg for å seile opp Rødehavet og gå gjennom Suezkanalen, inn i Middelhavet og ut igjennom "Herkules` søyler", bedre kjent som Gibraltarstredet. Dersom det går, vil jeg være hjemme igjen i løpet av neste sommer. Det er rart med det, etter å ha vært så lenge på farten som det jeg har vært, har jeg så smått begynt å glede meg til å komme hjem igjen. Jeg hadde sett frem til å drive fiske igjen i vinter, men det går ikke slik ting ble nå. I april er det for sent å krysse det Indiske hav, så det må jeg gjøre i vinter. Det er rart å være avhengig av "usynlige krefter", så som værsystemer, strømsettinger og sånne ting i 2009. Når man tar fly eller bruker motorisert fremdrift, tenker man ikke på sånt. Men det er også noe av det morsomste med å seile, det å føle at man spiller på lag med og behersker naturkreftene.

Oppmerksomhet

I Singapore har jeg som vanlig vakt mye oppmerksomhet. Jeg har vært i flere aviser og hatt utallige besøk av skuelystne og folk som har lyst til å slå av en prat, se båten og spandere lunsj på meg. Slitsomt, men veldig morsomt også. Denne stoppen skulle egentlig bare være noen dager, i høyden noen uker, men så

endte jeg altså opp med å bli i nesten tre måneder! Jeg har reist rundt i Malaysia, vært testpilot på en SeaRay 51, vært i hageselskaper, i presteinnsettelse på Sjømannskirken og mye mer. Det har vært travelt, sosialt og veldig spennende. Men nå er jeg klar for å komme meg videre. Det er tross alt nærmere 10.000 sjømil hjem. Det har vært færre sjørøverier i Adenbukta i år, men fortsatt er risikoen stor for at noe kan skje. Jeg satser på å seile konvoi fra Oman til Aden, eskortert av krigsskip fra blant annet Norge. Det går nok bra, det meste gjør jo tross alt det. Jeg vil med dette få ønske alle menighetsbladets lesere en velsignet jul, og med håp om skapelig vær og et godt fiske til vinteren.

For de av menighetsbladets lesere som har lyst til lese mer om seilasen min, er det bare å klikke seg inn på nettsidene mine på www.underveis.net

Nye tider

Posten har lagt om sine rutiner. Det betyr at vi nå må produsere Kirkebladet mer enn 2 måneder før du har det i din postkasse. Vi er derfor ikke så aktuelle som vi skulle ønske – og møter og arrangement på øyene blir derfor kunngjort ved oppslag – akkurat som i gamle dager.

6.000 ganger over Vestfjorden!

Magnus Eilertsen

Egil Olav har lang fartstid på ferga over Vestfjorden.

Foto: Tom Viktor Torstensen

Egil Olav Torstensen har utvilsomt reist langt flere ganger over Vestfjorden enn folk flest. Værøyværingen jobber som distributør i Saltens Bilruter, og det innebærer en del reising over Vestfjorden. Som distributør har Egil Olav nemlig ansvaret for transport av trailere og gods til og fra Bodø. Siden han startet i Saltens Bilruter i 1994, har det blitt ikke mindre enn 3000 overfarer fra Værøy til Bodø.

Og når vi regner med returbilletten blir tallet altså 6000 seilaser over Vestfjorden! Respekt!

I distanse tilsvarer 6000 ganger over Vestfjorden et sted mellom ti og tjue ganger rundt jordas ekvator. Blir du aldri lei, Egil Olav?

– Både og, svarer han kjapt. Vi har jo

heldigvis en grei vaktordning som betyr én uke på og én uke av, sier Torstensen. - Så tar jeg en dag av gangen – det tror jeg også er viktig i en slik jobb. På turene over fjorden blir det tid til mye god prat – både med andre sjåførere og øvrige passasjerer. Kort sagt blir det mye artig skøy pluss en god dose seriøsitet på disse overfartene, ler Egil Olav.

For den interesserte leser kan det også

nevnes at Egil Olav Torstensen så godt som aldri har vært sjøsyk. Kun én eneste gang har han måttet mate krabbene i Vestfjorden, men det skyldtes «omgangs-syken».

– Ellers har jeg seks, sju ganger av disse totalt 6000 turene kjent litt antydning til kvalme, avrunder trailersjåfør Egil Olav Torstensen.

Refleksjoner ved en kirkegård

Tove Andreassen

Etter en artikkel av Håkan Mørne, fra boka "Værbitt sagaland."

Globetrotteren og forfatteren Håkan Mørne reiste på tredvetallet hele nordkalotten på kryss og tvers. Denne reisevirksomheten resulterte bl.a. i ei bok, "Værbitt Sagaland". Vårt eksemplar er en norsk oversettelse fra 1939.

Mørne finner også veien ut til Røst. Han er med på hvalfangst, besøker Helgesen på Kårøya, og tar turen til Skomvær. Han er fotturist på Røstlandet, helt ut til den særegne, gamle kirkegården. Her gjør han seg refleksjoner over tilværelsens mange eiendommeligheter ute på et havskjær.

Dette var ei annen tid og mye har endret seg med årene og samfunnsutviklingen.

Men kirkegården ved havet, stillheten og roen som preger den er der fremdeles. Vi bringer noen utdrag fra hans inntrykk.:

En ettermiddag lot jeg mig ro over det smale sundet til naboholmen, og så behøvde jeg ikke gå langt før jeg kom til en bro som førte til neste land – det var også et lite skjær med sjøbuer, brygger og butikk.

Røst hadde nærmere syv hundre innbyggere og syv handelsmenn, men to eller tre av dem var nettopp i ferd med å innstille sine betalinger til kongene i Lofoten og grossistene i Trondheim.

Den siste broen førte over til Heimlandet.

Th. Kittelsens kjente tegning av kirkegården på Røst.

Grå hus stod i klynger ved halvtørre viker som skar sig dypt inn i den flate øya. Veien var like god som noen kjørevei og buktet sig frem over sletten mot det lyse spiret på kirken.

Ved kirken tok jeg av og gikk vestover med kurs for et sjømerke som lignet toppen på et tårn. Her hadde det ligget en kirke i gamle dager, og den hadde sjøfolkene styrt etter når de anløp Røst. Nå eksisterte ikke kirken lenger, men Røstfolket hadde bygd et tretårn av samme form som det gamle klokketårnet for at fiskerne ikke skulde behøve å savne et kjært landemerke. Omkring det

var der en gammel begravellesplass med værbitte, armløse kors på gulnede hauger som var smykket med kranser av hvite, sprø koraller og små rundslipte strandsteiner.

Det var fortrinnsvis kvinner som var blitt gravlagt her, det viste navnene på steinene. Kirkegården var svært gammel, og før i tiden hadde mannfolkene i regelen mistet livet på sjøen. Røsthavet hadde krevd mange ofre av folket her, men enda flere var blitt tatt av Moskenesstrømmen.

En gammel kirkegård dokumenterer på sett og vis bygdens historie. Som jeg stod der ved sjømerket, slo det

mig at ingen ting av det jeg så, røbet verdenshavets nærhet. Omkring mig var det slette og myrland. Før i tiden var det blitt skåret torv til brensel, og nå lå torvtakene som små, blanke laguner med starrgressstuer rundt kantene. Ender snatret. Et villgåspar fløi susende over mig og skrek arrp – arrp...

Sauer gikk og beitet på en gressklædd voll. I øst sto det lyse kirketårnet over den lave, bølgende sletten, og bortenfor tårnet reiste det sig et høit, kjegleformet fjell. Også i sydvest hevet det sig fjelltopper, en rad av blånende kupler bak myrenes glitrende perlebånd av småvann. Det var ingenting annet enn en ensom,

seilende måse som varslet naboskapet med havet. Og allikevel, de fjellene som for mig så ut til å være en del av samme landskap, de var øyer. I øst var det Stavøy, ørnenes høie steintårn, i sydvest Vedøy og Storfjell og Nykene med sine millioner av måser, lunder og alker.

Denne øya var så ganske annerledes enn jeg hadde tenkt, den virket på en måte fremmed og bortkommen i det norske polarhav med dets kyst og skjærgård av høifjell. Og i lange tider måtte jeg nå og da ta peiling på Værøys disige topper som en annen navigatør, for å overbevise mig om min posisjon på havet...

En tradisjonell jul

Dag Sørli

Vi liker å tro at jula handler om gamle tradisjoner. Men mye har endret seg de siste tiårene. Går vi bare en generasjon tilbake i tid, var verden en helt annen.

Sirupsmåneden

På Værøy kalte man i gamle dager desember måned for "sirupsmåneden". Man skulle leve spartansk og spare inn på kosten – og gjerne også slite på gamle klær. På den måten ble det større kontrast mellom hverdagen og julehøytiden der man som kjent ikke skulle mangle noe. Tradisjonen om å gå på sparebluss i en

periode før jul går faktisk helt tilbake til katolsk tid. 23. november er Klementmess, da var det på tide å spinke og spare. Dagen er oppkalt etter den hellige Clement som var biskop i Rom. Han ble dømt, bundet til et anker og druknet. Klement var helgen for sjøfolk, og på dagen hans skulle alle båter ligge i havn – for nå begynte vinterstormene.

Fisk er fisk – kjøtt er mat

- I Måstad brukte vi alltid mølje og fisk på julaftenen, forteller Birger Røstgård (62) som trådte sine barnesko i den nå

fracflyttede grenda. – Mølje er flatbrød i kjøtttrullkraft, forteller han videre. – Hadde vi ikke fersk fisk, var det å ty til saltfisk som vi alltid hadde. Første juledag var det imidlertid kjøtt. Vi brukte sauekjøtt. Steik kalte vi det når det fulgte brunsaus til. Saltet fugl var derimot hverdagskost, så det brukte vi ikke i jula.

Også på Sørland – på Nybakk var det fisk på julaftenen. Rett nok var det lutefisk, forteller Tora Adolfsen (83). 1 juledag var det alltid ”steik” med brun saus. Steika var gjerne brunet i en stor jerngryte – og som grønnsaker var det gulrot og kålrabi. – Og godt var det, sier Tora.

På nordsida av øya var ikke tradisjonene

så ulike. – Hjemme hos oss brukte vi lutefisk på julaftenen, sier Ester Endresen (84). Men om kvelden var det risengrynsgrøt med rosiner. Første juledag var det kjøtt – gjerne småsteik. Det vanligste var sauekjøtt, men av og til var det kalvekjøtt. Kalvesteika var i grunnen det beste, mener Ester.

Gamle tradisjoner

De gamle mattradisjonene var basert på den muligheten folk hadde til å oppbevare maten. Fersk mat hadde begrenset holdbarhet. Mye fisk og kjøtt ble derfor saltet, tørket eller røkt. Noe ble hermetisert. Det siste gjaldt også melk som var en mangelvare på Værøy i den perioden av året da kyrne sto tørre.

Da strømkabelen kom til Værøy i 1962, så man bokstavelig talt lyset. I løpet av det følgende tiåret kom det frysebokser i de fleste hjem, selv om noen fortsatt nøyde seg med å leie "frys" på S-laget. Nå kunne man nyte "fersk" mat hele året – og matvanene og matskikkene endret seg med lynets hastighet. Og nå dukker juleribba opp for alvor. I eldre tid var det nok en og annen som hadde gris i fjøset, men det virker som grisene på Værøy kunne se jula forholdsvis trygt i møte hvis de først hadde overlevd slaktetida om høsten.

Juleskikkene var nok forskjellige fra familie til familie, men med en "sirups-måned" i forkant ble nok forventningene til jula ekstra store. Dagens julefeiring er noe annerledes, men en tradisjon har man i alle fall beholdt. Til jul skal ingen ting mangle!

Sogneprest Marie Elisabeth Mjaaland i Værøy og Svein Erik Tøien ble viet den 29.08.09. Stedsvalget var helt naturlig – Værøy!
Vi gratulerer!

Gammelkirka

Værøy kommune bevilget i vår penger til den mest nødvendige reparasjonen av kirka på Nordland. Men siden kirka er verneverdig, kan ikke arbeid settes i gang før den nødvendige tillatelsen er gitt av myndighetene. I hele vår, sommer og høst ventet man på den nødvendige tillatelsen. I slutten av oktober måned kom den, men det er neppe rette tida til reparasjon av kuppelen. Vi får håpe at vinteren blir god og at arbeidet kan ta til tidlig neste år.

Presten som ble etterlatt på Røst

Dag Sørli

Hovedkirka for prestegjeldet Værøy og Røst var fra gammel tid på Værøy. Her hadde også presten sin residens – en prestegård som var en viktig inntektskilde for presten. Men i følge Trondhjems Stifts Reformats av 1598 skulle presten gjøre fire Røstreiser i året – en intensjon som ikke alltid ble fulgt opp. For mellom hovedsognet Værøy og ”annekset” Røst, ligger det beryktede Røsthav...

Lovens bokstav

Loven påla som nevnt presten fire Røstreiser i året. Men det fantes nidkjære prester som kunne besøke Røst både 5 og 6 ganger i løpet av et år. Sogneprest Jersin kunne notere seg for hele 7 Røstreiser i løpet av ett år. Det var almuen som hadde skyssplikt for presten og de mente at Jersins reisevirksomhet var vel mye av det gode. De begynte derfor å nekte presten skyss og skylte på at de hadde mange andre og viktigere gjøremål å ta seg til enn å skyss presten over Røsthavet.

Jersins ettermann, sogneprest Middelthun – fikk også føle problemene med Røstskyssen. Rett nok holdt han seg helt etter lovens bokstav med 4 sjøreiser i året, men almuen fant det likevel plagsomt nok og var lite villige til å skyss presten mellom øyene.

Ikke presten som bestemte

Det fortelles at en gang mens sogneprest Middelthun sto på prekestolen på Røst, så han skyssen heise seil og sette kurs mot Værøy – ”uagtet at jeg hadde befalet dem å vente”. Det var utsiktene til dårlig vær som hadde vært grunnen til prestens befaling om å vente – men det var også de samme værutsiktene som hadde fått skyssfolket til å sette fart på returreisen. De håpet å komme hjem til Værøy før uværet kom – og når presten ikke ville være med, vel – så fikk han bare bli igjen på Røst. Han var prest – de var sjøfolk.

Sognepresten ble som naturlig var mektig vred, men kunne lite gjøre. Uværet kom, og presten ble sittende værfast på Røst en hel uke før han fikk et mannskap fra Røst til å skyss seg over til Værøy. Vel framme på Værøy lot han ikke skyssfolkene dø i synden. Synderne ble innkalt til ”skriftemaal” i sakrestiet og mannskapet ble idømt en bot på 4 riksdaler ”til de fattiges kasse”. Det var en bot de godtok, noe særlig valg hadde de vel heller ikke. Men 4 riksdaler var en stor sum penger i en tid da en ku kostet 3 riksdaler.

Gode tider

Det bør vel nevnes at i Middelthuns tid var det på nytt blitt gode år for fisker-

befolkninga på Værøy og Røst. Det må nok ha vært grunnen til at skysskarene godtok boten på hele fire daler. En viss betydning hadde det sikkert også at presteskysen fant sted den viktigste sesongen - i slutten av januar - og i konkurransen mellom ånd og mammon var det mammon som vant – den gangen også.

*Presten ble meget vred da han så
kysen heise seil og sette kurs for Værøy.
Tegning av Dagfinn Bakke i "Øyfolket".*

MENIGHETS- KONTORET PÅ VÆRØY

Ved menighetskontoret på Værøy vil det en tid fremover bli litt variable åpningstider. Grunnen til dette er at fungerende kirkeverge Rita Adolfsen er blitt syk. Det er usikkert når hun kommer tilbake i jobben igjen. I mellomtiden vil Randi Christensen og Jill Arntsen gjøre sitt beste slik at kontoret kan holde åpent noen timer i uken. Følg med på plakat om åpningstidene.

Takk for gavene!

Det er alle frivillige gaver som finansierer driften av Kirkeblad for Værøy og Røst. Vi retter en stor takk til dere som gjør det mulig å lage bladet. Gavelisten denne gang er fra 1. juli til 1 .oktober 2009.

NN	100,00	T og Kent Johansen	200,00	Evelyn Ludvigsen	200,00
Bernt L Sivertsvik	200,00	Ruth Reime	100,00	Betty Isaksen	200,00
Kari E. Indset	200,00	Elsa R. Buschmann	200,00	Lillian og W Larsen	200,00
Helga J. Fagertun	200,00	Liv F. R Coldevin	200,00	Jan Peder O Olaussen	300,00
Jenny Eriksen	100,00	Marie Bonsaksen	200,00	Rolf og Anne M Brun	350,00
Vigdis Andreassen	150,00	Frank H Fagertun	300,00	Wigdis og Odd Hardy	400,00
Tordis og Thor	200,00	May-Liss Bensvik	200,00	Hjørdis Olsen	150,00
N og H Fagertun	200,00	Arnt G Jakobsen	200,00	NN	200,00
Kristian A. Nilsen	250,00	Johanne A. Jensen	150,00	A og Arnold Johansen	200,00
Astrid og K Hardy	300,00	Inger og K Hansen	200,00	Per og C Fugelli	200,00
Ingeborg Håndstad	100,00	Jorid Olsen	200,00	Kirsten Wasshaug	200,00
Herbjørn Johnsen	150,00	A og Oddvar Sjursen	200,00	Anne Bang	200,00
Aud og A Johansen	200,00	Kurt Kristiansen	200,00	Per K Røstgård	200,00
John Bogedøy	200,00	Anne Ingrid Næstby	200,00	Ørjan Arntsen	200,00
Solveig Sivertsen	100,00	Terje Olaussen	200,00	Wenche Hoel	200,00
Kolbjørn Berg	200,00	John Solås	200,00	Ellinor og P Pettersen	300,00
Kirsten Wasshaug	200,00	Tone M Andreassen	300,00	Kjell Helge Holm	300,00
NN	100,00	Audhild M Hansen	150,00	NN	100,00
Frida Breivik	100,00	Bergljot Karlsen	200,00	NN	150,00
Ragnhild Larsen	200,00	Sonja J. Johannessen	200,00	Aud Eva Jensen	150,00
Else Jakobsen	200,00	Tordis Nordsveen	200,00	Anne Sofie Støen	200,00
Agnes Martinsen	200,00	Rolf Hansen	200,00	NN	200,00
Ann H og Kirsten S	500,00	Ågot E Refsvik	200,00	Torbjørn og A Pettersen	200,00
Solveig Johansen	200,00	Roald F. B Nilsen	200,00	Leif Grønli	00,00
Sigfrid og B Grung	200,00	Ulla P Knutsen	200,00	Kari Alise Eriksen	200,00
Dagmar Torstensen	200,00	Gunnar W Andreassen	250,00	Oluf Torsteinsen	200,00
Åse Fagerslett	150,00	Edna Røstgård	500,00	Liv og A Jenssen	300,00
Nora Helgesen	250,00	Audhild K. R. Johansen	100,00	Ruth og T Taraldsen	100,00
Berit Brali	100,00	Solveig Jakobsen	200,00	E. og J. Andreassen	200,00
Ragnhild H Olsen	200,00	Sverre Raanes	200,00	R. H.	100,00

Erna Torstensen	100,00	NN	200,00	Tor Jensen	150,00
Inger M. Karlsen	200,00	Janne N Hermansen	100,00	Robert Pettersen	200,00
Anna Midtgaard	200,00	Liv Jorunn Nygård	200,00	Ingebjørg. Kristoffersen	200,00
Hilmar G Hansen	200,00	Frid Solveig Allnor	200,00	NN	300,00
Svanhild Berg	200,00	Lydia Larsen	200,00	Svein K Røstgård	200,00
Bjørg Storås	250,00	Abel Jensen	150,00	Olga Sjøenden	200,00
Inger Lise Steinbakk	300,00	Sigfrid E. L. Indresta	150,00	Hallvard M. Hagen	200,00
Janet Jørgensen	500,00	Åse Rist Mosken	200,00	NN	200,00
Ingebjørg Hojem	100,00	T. og P. Fagertun	200,00	Lofoten Viking	500,00
Lovise Moland	100,00	Anne og Kjell Karlsen	200,00	Inghild M Thomassen	200,00
Abel Jensen	150,00	Edel Østreng	300,00	Pål Arnesen	300,00
NN	200,00	Kamilla Eriksen	100,00	NN	100,00
Svein K Røstgård	200,00	Johanne M. Nilsen	200,00	NN	200,00
NN	100,00	NN	200,00	Per Magne Mikaelson	300,00
NN	200,00	Anita D Johansen	200,00	S og Gunnleif Berntsen	200,00
Janne Larsen	300,00	Tor-Henrik Andreassen	300,00	Alice Jørgensen	150,00
Helene Torstensen	200,00	Åsny Solli	100,00	Ann Berit Rånes	200,00
NN	200,00	NN	200,00	NN	250,00
NN	200,00	Mona M Søraa	200,00	Lillian Hansen	300,00
Mary Arntsen	200,00	Paul N. Rånes	200,00	Anne B Maalen	500,00
Gabrielle og M Hardy	200,00	Olaf Tellefsen	200,00	Elin Pettersen	250,00
NN	200,00	NN	200,00	NN	200,00
Olav Frismo	100,00	NN	100,00	NN	250,00
Anne Sofie Carlsen	200,00	NN	200,00	Til sammen	kr 33 950,00
Ranveig A Karlsen	350,00	Sigrund P. Hansen	100,00		
NN	100,00	Tora Adolfsen	150,00		

Hjertelig takk for alle
gavene til Kirkebladet!

GAVELISTEN

Som alle ser er det fortsatt en del NN på gavelisten. Vi skriver NN når vi ikke får navnet på giveren. Hvis navnet verken står på bilaget eller på kontoutskriften så har vi ingen mulighet til å finne ut hvem det er som har gitt pengene. Det eneste vi får opp da er hvor mye som er kommet inn på vår konto og fra hvilken konto de er kommet fra. Dessverre kan ikke vi finne ut hvem som "eier" disse kontoene. Må også nevne at det er noen som ikke vil ha navnet sitt på gavelisten, de vil være anonyme givere. Disse personene kommer også opp som NN på gavelisten.

Ikke akrobatikk

Det er ikke akrobatikk som drives, men korset på kirketårnet på nykirka som blir tatt ned for nødvendig reparasjon. Det viste seg at skaden på tårnet var langt mer omfattende enn man først antok. Nå blir både taket og korset reparert. Det er Be-betong AS fra Kabelvåg som utfører arbeidet.

Formiddagstreff

Vi minner om formiddagstreffet i menighetssalen på Værøy den første onsdagen i måneden. Det er hyggelig sosialt samvær, loddsalg og kaffe med noe å bite i.

MINNEORD

Maren Hansen

Kjære Maren.

Nå skal vi snart feire jul og på lillejuleaften er det et år siden du døde i en alder av 90 år.

Julen var ei årstid du likte best og gledet deg til. Nå skulle du bake dine gode småkaker, ta fram julepynten og det lille juletreet som ikke alltid lyste ved første forsøk.

Jeg har aldri møtt noen som var så positiv og med ditt gode humør som du. Du satte stor pris på å få besøk og alltid møtte du meg i døra, før jeg hadde fått av meg skoene var du på tur ned i fryseboksen i kjelleren. Jeg måtte ha noe godt med meg hjem. Også en pose til noen andre på heimturen.

Du var gavmild, hadde et stort hjerte når du fikk gi av det du hadde, også alltid takknemlig hvor lite du selv mottok.

Vi hadde mange fine stunder med kjøkkenbordet, det du hadde i kjøleskapet tok du frem. Du gledet deg når du så vi koste oss. Du var glad i livet og var alltid engasjert i mange ting. Jeg så gleden i dine øyne når du hadde snakket med barn, slekt og venner i telefonen.

I mange år arbeidet du som kokke på Helseheimen. Syklet fram og tilbake i allslags vær. Du var flink med mat. Jeg kan se deg rak i ryggen og snar på føttene opp og ned kjellertrappa for å hente det du trengte på kjøkkenet.

Jeg arbeidet på avdelingen og vi foreslo en kurv som du skulle bære i. Jeg husker du sa: " ja, nå er jeg ovenpå."

Du hadde like mye omsorg for betjeningen som for beboerne. Hadde vi det trist, hadde du det også. Jeg kan høre deg fra kjøkkenet du sang. "Han er min sang og min glede, han er min herre og Gud." Sang og musikk var stort i ditt hjerte. På lørdagskveldene når jeg ringte og du løftet av telefonrøret etter en stund, da var det høy musikk fra "dansefot" på radioen og i bakgrunnen kunne jeg høre "jag trodde änglarna fanns bara i himmelen."

Du nådde en høy alder , var viljesterk, sprek og klar i hodet.

Jeg visste at du var engstelig når det varslet dårlig vær.

Når jeg spurte om du hørte kulingen på natta, hadde du sovet godt. Jeg så at den siste tiden forandret du deg. Du hadde klart deg selv i ditt hjem i Marka som du var så glad i og hadde det så koselig. Maren, jeg glemmer deg aldri. Takk for omsorgen, samtalen og din godhet.

An-Marion

MINNEORD

Tone Jeanette Eikseth

Til min kjære Tone-Jeanette.

Jeg håper og ønsker at du hører meg.

Jeg husker den dagen jeg fikk øynene opp for deg. Du var ei skjønn lita jente på 15 år.

Jeg følte meg litt gammel for deg da, men du virket så voksen for alderen at jeg ikke brydde meg om hvor gammel du var.

Dagene og ukene gikk og vi bestemte oss for at vi skulle flytte sammen.

Det valget angrer jeg ikke på i dag. Vi har opplevd mye sammen, noe dårlig, men det meste bra og godt. Jeg kommer aldri til å glemme de fine turene vi tok til Rognan og Sverige år etter år.

Du var jo så glad i å kjøre bil.

Jeg sitter oppe i leiligheta vår og skriver.

Vi har mye fint sammen, men det er du som har plassert alt det vi har. Alt minner meg om deg. Jeg hever blikket og ser meg rundt. Det virker helt tomt her.

Jeg håper du stirrer ned på meg, så får du virkelig se at jeg elsker deg.

Jeg har det fryktelig vondt nå Tone.

Jeg håper du har det bra.

Jeg kan føle at du ikke lider lengre, men det er det flere her nede som gjør.

Du var lyspunktet i livet mitt, ingen kan erstatte deg og det nydelige smilet ditt.

Hvordan skal jeg klare meg uten deg?

Dagene blir lange, men nettene lengre,

Jeg føler som om noe har dødd inne i meg, føler meg tom på en måte.

Helt til slutt vil jeg be om en siste ting før du går.. jeg håper du holder av en plass til meg til den dagen jeg kommer dit du er.

Jeg kommer aldri, aldri til å glemme deg min lille engel.

Hjertelig hilsen din Johnny

MINNETALE

John Pedersens

Selv om vi hadde en anelse om hva som kunne skje, mottok vi budskapet om din bortgang med dyp sorg og smerte.

For mange av oss har du hatt en helt spesiell plass i bevisstheta. Utallige er vi som har nytt av din visdom, din omsorg og ditt samfunnsengasjement. Mange har fått hjelp av deg når det så aller mørkest ut.

Jeg håper du fikk høre alle gode reaksjoner i årenes løp.

Du var alltid en engasjert samfunnsborger. Allerede før du fylte 30 ble du valgt inn i kommunestyret og omgående valgt til varaordfører for perioden 1975 - 1979.

I din varaordførerperiode ble det kommunale tjenestetilbudet bygd ut og styrket: Vi fikk vår første kommuneingeniør, sosialsjef, egen lege og fiskerirettleder. Dette medførte økt behov for boliger, og kommunene gikk inn i en meget aktiv boligbyggingsperiode.

Videre ble en høyst nødvendig renovasjonsordning innført - med eget forbrenningsanlegg - for å nevne noen saker der det måtte tenkes nytt og annerledes.

Du var den selvsagte ordfører kandidat foran valget i 1979, men du takket nei av hensyn til bedrift og familie

I tre perioder var du medlem av kommunestyre og formannskap. Her viste du store diplomatiske egenskaper. Du fant kreative løsninger sammen med medrepresentanter - uten å skape unødvendig støy og konfrontasjoner.

Alltid var du den smidige som ga oss andre en følelse av å være på vinnerlaget gjennom de gode kompromisser. Egentlig var det du som var seierherren!

Du ga deg for tidlig. Vi var mange som følte behov for dine egenskaper i kommunepolitikken.

Etter din fars altfor tidlige død måtte du overta ledelsen av A/S Glea. Sammen med

dine søsken drev du den største bedriften på Røst. Du var i begynnelsen av tjuårene da. Med ungdommelig mot og entusiasme skulle familiebedriften drives videre. Og arbeidet lyktes. Du hadde et godt forhold til banker og andre omkringliggende instanser og du nøt stor tillit overalt.

Glea har alltid vært en bedrift med sosial samvittighet og stort sosialt ansvar. Det har så avgjort gitt positivt omdømme, men også kostet noe i perioder. Firmaet har også vært enestående dyktig til å ta inn ungdom. Og folk har trivdes på bedriften og funnet trygghet der. Som bedriftsleder kom dine diplomatiske ferdigheter godt med. Snakk med han John, hørte vi ofte. Det betydde at en løsning var innen rekkevidde.

Du var også mangeårig leder av Røst Fiskeprodusentforening. Her viste du deg nok en gang som en løsningsorientert og konstruktiv leder. Ett av suksesskriteriene var dine diplomatiske evner og samlende forslag. Du var en mester til å forene ild og vann. I din ledertid kom foreninga alltid ned på føttene og ble en viktig samfunnsaktør.

Du opptrådte alltid med stor lojalitet overfor de du samarbeidet med og du var absolutt til å stole på. En tid var du også styremedlem i Norske Tørrfiskeeksportørers Landsforening og medlem av Nordlandsbankens styrende organer, for å nevne noen.

Som leder for en eksportbedrift og som medmenneske stod heimen på Glea åpen. Det manglet aldri på gjestfrihet eller oppofrelse i omgangen med italienske handelsforbindelser eller oss som var venner. Vi opplevde de flotteste oppdekninger, interessante samtaler og mye glede sammen med deg John og din familie.

Den gang – før vi fikk restaurant på Røst – var det vanlig å ta gjester med heim. Dette ga en helt særegen form for markeds- og kundepleie. Her spilte du og Oddny en helt spesiell rolle. Alle i familiene – både på Røst og i Italia – var involvert. Det skapte varige og sterke bånd mellom produsent og eksportør og marked. Denne formen for markedspleie var så unik at Nordlandsforskning senere startet et forskningsprogram som skulle vise verden hvordan jobben kan gjøres. Faktisk var du med å vise vei innenfor et krevende område av forretningslivet.

Du bodde alltid på Glea, også i voksen alder. Det må ha vært krevende på den måten at jobben og livet, livet og jobben ble ett. Du kunne aldri slappe helt av. Da kreves det overskudd, sjelsro og diplomati om en skal komme godt ut det med alle.

For alle oss representerte du håpet og mulighetene.

Jeg vil takke deg for din innsats i så mange sammenhenger, både som kommunepolitiker, bedriftsleder, samfunns-menneske og god venn.

Vi har tatt farvel med en hedersmann og en høvding. Minnet over en ruvende personlighet lever videre!

Farvel, kjære John.

*Fred over ditt minne.
Arnfinn Ellingsen*

Minneord Anne Martha Røstgård

Ja nå er du borte Anne Martha, det er rart å tenke på. Det var uventet enda vi visste hvor syk du var.

Men du var så tapper du klaget aldri, ville helst ikke snakke om at du var syk.

Vi vet det var tøft de dagene du tok dialyse, du var sliten.

Men når vi spurte sa du alltid ”ja det går no.”

Du var opptatt av å holde deg i gang. Du satt med håndarbeidene dine. Sist vi snakket med deg holdt du ivrig på å strikke selbuvotter.

Du var så glad i mennesker og likte å fortelle fra gamle dager, det var alltid spennende å høre fra Mostad.

Det blir rart å komme til Værøy nå når du er borte.

Men vi vil huske deg som storesøstra vår, som vi var så glad i, og hadde fine stunder sammen med.

Vi lyser fred over Anne Marthas minne.

*Søstrene dine
Ragnhild og Brynhild*

Konfirmasjonsbilder

På kirkebladets hjemmeside – www.kirkeblad.no – ligger en lang rekke konfirmasjonsbilder fra Værøy. Vi har forsøkt å navngi personene på bildene, men på noen bilder har vi problem. Vi håper du kan hjelpe oss. Selv om vi har mange konfirmasjonsbilder, mangler vi fortsatt noen kull. Kan du hjelpe oss slik at vi får en mest mulig komplett samling?

Kirkebladets hjemmesider

Kirkebladets hjemmesider vil etter hvert bli omarbeidet. Sidene vil inneholde mer bakgrunnstoff og flere bilder og ikke basere seg på ”nyheter”. Dermed blir hjemmesidene mer å betrakte som et bibliotek der du kan finne opplysninger som ikke har stått i kirkebladet.

Takk

Vi takker alle som var med ved Åsmunds´ død og begravelse.

Takk for blomster, telefoner og ellers alle som støttet.

En spesiell takk til Elaine.

Hilsen Aud og Bror.

Takk

Vi takker for all vennlig deltakelse og blomster til vår kjære Arvid Rånes´ bortgang.

En stor takk til betjeningen ved Røst Helsesenter, vennene på Klippen og besøkende mens han lå syk.

Hilsen onkel-ungen med familier.

Takk

Takk for oppmerksomheten i min 75 år`s dag.

Fra Helene Torstensen.

Takk

Hjertelig takk for alle gratulasjoner, blomster, gaver, besøk og bidrag til min 50-års dag!

Hilsen Edith Nybakk

KIRKEBLADET FOR VÆRØY OG RØST

REDAKTØRER:

**Dag Sørli
8063 Værøy**

Tel: 760 95 227

Fax: 760 95 249

e-mail adresse:

redaksjon@kirkeblad.no

**Tove Andreassen
8064 Røst**

e-mail adresse:

heltono@yahoo.no

Trykk:

**NR 1 Arktrykk A/S
Mysen**

Bankgiro: 4509 23 32350

Takk

I anledning Tone Jeanette Eikseth`s bortgang vil vi takke for all omsorg og støtte.

Takk for all hjelp, telefoner, besøk og blomster.

Fra Johnny, Bente og Bård med familie

B

NORGE

RØST:

Døde:

Elise Konstanse Lønseth Torsteinsen

Født: 30.12.1921

Død: 06.09.2009

John Pedersen

Født: 30.12.1947

Død: 02.09.2009

VÆRØY:

Døpte:

David Alexander Mortensen

Født: 07.06.09.

Døpt: 04.10.09.

Vigde:

Marie Elisabeth Mjaaland

og Svein Erik Tøien

29.08.09.

Døde:

Tone Jeanette Eikseth

Født: 29.11.88.

Død: 06.09.09.

Nytt år

Kirkebladet ønsker dere alle en trivelig jul og et spennende nytt år.
Takk for alle gode innspill i året som er gått. Vi håper på et fortsatt godt samarbeid i 2010 – og skal gjøre vårt beste for å lage et godt blad for deg!

Med hilsen redaksjonene på Røst og Værøy

Forsidebildet viser Røst kirke i skikkelig godt vintervær.

Foto: Kjell Ivar Hansen